

správy ad hoc ustanovení soudcové mládeže z trestních soudců u krajského soudu v Kutné Hoře působících, kteří členy soudu mládeže nejsou. Je proto uznati, že je tu důležitý důvod k delegaci soudu mládeže v Táboře po rozumu §u 62 tr. ř., jenž nemůže býti ani vyvrácen ani zeslaben poukazy stížnosti na eventuální větší náklady, spojené s dostavením se svědků a obžalovaného do Tábora.

Čís. 5474.

Vědomí pachatele, že svým zlomyslným činem (§ 87 tr. zák.) ohrožuje tělesnou bezpečnost neurčitých lidí, není totožné s nepřátelským úmyslem v §§ 152 a násl. tr. zák. předpokládaným.

(Rozh. ze dne 31. prosince 1935, Zm II 454/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 19. června 1935, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem veřejného násilí podle § 87 tr. z.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnost obžalovaných uplatňuje číselně pouze důvod zmatečnosti podle § 281, č. 10 tr. ř.; leč neprávem.

Stížnost namítá předem — vlastně s hlediska zmatku § 281, č. 9 a) tr. ř. — že skutek obžalovaných, zjištěný rozsudkem, byl nesprávným výkladem zákona podřaděn pod ustanovení §§ 85 b) a 87 tr. z., poněvadž tím, že byl natažen přes cestu drát, nebylo spácháno zlomyslné poškození na mostě, tudíž na věci nebo zařízení, uvedeném v § 85 c) tr. z. Stížnost při tom však přehlíží, že rozsudek nespátřuje trestný čin obžalovaných v tom, že natažením drátu zlomyslně poškodili most, nýbrž, že rozsudkem byli obžalovaní uznáni vinnými, že zlomyslným natažením drátu přes most, aniž při tom poškodili most, předsevzali jednání s následky v § 85 b) tr. z. naznačenými, že tudíž způsobili takto nebezpečství pro život, zdraví nebo bezpečnost těla lidem, čímž se dopustili zločinu podle § 87 tr. z. Opětnou citací § 85 b) tr. z. v rozsudkovém nálezu při podřadění činu obžalovaných pod ustanovení § 87 tr. z. mělo býti zřejmé jen znovu zdůrazněno způsobení nebezpečí v § 85 b) tr. z. naznačeného. Citace ta je nadbytečná a nemá žádného samostatného významu. Ježto obžalovaní nebyli uznáni vinnými zločinem podle § 85 b) tr. z., nemá podkladu výtky stížnosti, že rozsudek nezjišťuje, že si obžalovaní byli vědomi, že z p o š k o z e n í m o s t u může povstati nebezpečí pro život, zdraví nebo bezpečnost těla lidem.

Vytýká-li stížnost, že zjištění rozsudku, podle něhož si obžalovaní mohli býti vědomi tohoto nebezpečí, odůvodňuje spíše podřadění skutku obžalovaným za vinu kladeného pod ustanovení § 335 tr. z., přehlíží, že

rozsudek opírá svůj odsuzující výrok o zjištění, že si obžalovaní byli skutečně vědomi, že svou zlomyslnou činností, totiž natažením drátu, ohrožují bezpečnost lidí.

Pokud jde o další námitku stížnosti, že odůvodnění tohoto zjištění tím, že poškozená K. obžalovaným nadávala a tito teprve potom se umluví, aby drát byl natažen a aby se takto K-ové pomstili, je v rozporu s údaji rozsudku, že obžalovaní neměli nepřátelského úmyslu, směřujícího ku přivodění zranění K-ové, pomíjí stížnost zjištění rozsudku, že obžalovaní ohrožovali natažením drátu přes most bezpečnost nejen K-ové, nýbrž i neurčitých osob jiných, a že si obžalovaní byli toho též vědomi a přehlíží, že toto vědomí není totožné s nepřátelským úmyslem v §§ 152 a násl. tr. z. předpokládaným. — — —
